

אמרו רבו לנו זכרונם לברכה (יבמות סג) כל העוסק בבניין מתחמיסן רחמנא לאלו, שבעל הוצאות אדם יודע לחשב כמה יוציא, ומסתכל בכיסו אם יוכל להוציא מזיה מושך בא להתרמסן, לא כן העוסק בבניין שהושב להוציא מהו ונעשה לו הוצאה ממאפים, ומשהתחיל אין יכול למשוך ידו, ומתוך בה יכול לבוא להתרמסן. ולכן ראוי לגבר שיחשב תחלה אם יכול להוציא כפלים על אשר אמדוהו שאיריך לאותו הבניין, יתעסק בבניין, ואם לא אל יתעסק, שאיריך לראות על החנות תחלה, כדאמרי *איןשי* החנות בונה הבית ואין הבית בונה החנות:

והיה נראה שיש יתר טוב שיקנה אדם בנין בניו שהוא דבר שיש לו קצבה, ונמצא לקנות בזול ובלי טרחה, אמן לפיו דברי הומר הקדוש פרישת פזירע מפרש יצא שאין לקנות בית הבניי מעכו"ם אפילו בחנם, שהעפו"ם כשבונה ביתו מזכיר עלייה שם עבודה גורה, ומתכף הסטרא אחרא שורה בה ואינו יוצא ממנה לעולים, ומהדר שם יכול להנתק, וזהו סוד נגע צרעת שהיה נראה בבית כדי שייתכו את הבית ואת אبنيו ואת עציו. לא כן כישישראל בונה ביתו באזק, דהינו שיזהר שהיה בממון של התר, ובחתלה נתינת היסוד יברר שיחותיו שפעשיו לשם שמים וישפה שיחו, וגם אחר גמר הבניין יעשה חנפת

הבית בלמוד תורה וישפה שיחה, וכבר אני עני סדרתי סדר למוד ותפלות וסמכאים בבית תפלה), אז רקנשה שורה שם, ובכל מה שكونה וכל מה שמוenia יאמר שהוא לבניין בית להיות מישב לעבודת השם יתברך, וכל מה שפרקה להזפיר שם שמים על הבניין הוא יותר טוב. ויזהר מאי מסטור שדיו בו רבים להנית לגוי לבנות בשחת או ביום טוב או בחל המועד, שעיל כיוצא בזה נאמר (ירמיה כב, י) "הוי בנה ביתו ולא אדק", וכתבו הפוסקים שאstor לפנים באותו בית, ועל קעומדים בפרץ מTEL לגדר הפרצה הזאת אם יש בידם למחות:

ומה טוב אם הרחיב ה' את גבולו ויש לו רחוב מקום, שיבנה עליה מיחdet לו לבדוק להתבזבז בה לעבודת קונו. וגם יבנה בית להכנסת אורחים. ויזהר להנית מזווה כשרה בכל הפתחים, עשה אלה בודאי שכינה שריםה בביתו, וה' ישמר צאתו ובואו וידע כי שלום אהלו. ולכן טוב לגבר שיבנה בנין לעצמו ולא יקנה בניו, אלא אם יארע שימפר ביתו ישראל קשר שנחר בכל אלה:

ועל כל פנים לא ירבה הוצאות בבניינים גדולים בנין אבניים עליות מרוחים מצירים ומקרים וכדומה, כי הכל הבעל ורעות רום וגרים אנחנו בכלל ימינו עלי הארץ, וטוב לו שיזיא אותן הוצאות לבנות לו בית נאמן לעולם הבא כי שם ביתו. ומיתתי מעשה בירושלים (פה פ"ה